

Full diocesà

30 d'agost del 2015

p5 —Un nou curs de l'Institut de Ciències Religioses

p6 i p7 —La natura: aquesta obra tan colossal i meravellosa!

La capella del Claustre de Solsona

La capella del Claustre es troba a l'interior de la catedral de Solsona. La imatge de la Mare de Déu, del segle XII, considerada una de les escultures més belles de tot l'art romànic mundial, està vinculada al cercle del mestre Gilabert de Tolosa.

Segons la tradició popular un nen la va trobar dins el pou del claustre on havia estat amagada per evitar que sigues destruïda.

La tercera i actual capella dedicada a la Mare de Déu va ser inaugurada l'any 1727, encarregada a la família Morató i ampliada l'any 1910 amb el cambril obra d'August Font. Tot el conjunt va ser restaurat l'any 1941 per l'arquitecte diocesà Isidre Puig Boada. Grans artistes han embellit el santuari amb diverses obres d'art: Antoni Ferran, Miquel Farré, Josep Puig i Cadafalch o Josep Obiols entre d'altres.

Des del segle XV existeix la Confraria de la Mare de Déu del

Claustre que s'encarrega del culte a la imatge. La junta es coneix amb el nom de Vint-i-quatre, una forma de gestió inspirada en els braços de les antigues corts catalanes. La seva capella és el lloc propici per a l'oració silenciosa i on es manifesta constantment la devoció que el poble de Solsona té a la Mare de Déu del Claustre, declarada patrona de la ciutat l'any 1652 amb motiu d'haver-la alliberat de la pesta.

La seva festa, com a Mare de Déu trobada, era el dia 8 de setembre fins que l'any 1900 el Vaticà va concedir-li festa pròpia, el dia 9 de setembre. Aquests dos dies són el millor moment per visitar la catedral i les celebracions litúrgiques i tradicionals que es fan al seu voltant.

Especialment la Processó del 8 de setembre que se celebra de forma ininterrompuda des del 1653, en ella hi assisteixen els gegants i altres impropis de la ciutat.

«Quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop?»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle B

Lectura del Llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

(4,1-2.6-8)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

(Salm 14)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

(1,17-18.21b-22.27)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots

els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dóna és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicaacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

(7,1-8a.14-15.21-23)

«Res del que entra dintre l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home...»

El cor, seu de les decisions fonamentals

Joan Mir i Tubau, prev.

La pregunta dels fariseus i els mestres de llei a Jesús sobre per què els deixebles no segueixen les tradicions dels ancians i mengen amb les mans impures, permet a Jesús de posar en evidència la hipocresia de la conducta religiosa d'aquesta gent i, alhora, recordar el que és essencial, el que compta als ulls de Déu.

Els fariseus solien ser gent preocupada per la seva imatge externa. Actuaven de cara a la galeria. Però Jesús, un cop més, denuncia llur manera de fer. Jesús es fa ressò del que ja havia dit Isaïes: «Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor està lluny de Déu, el seu culte és en va.» I Jesús, conclou, amb una sentència clara: «Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després d'aquesta crítica al tarannà religiós dels fariseus i mestres de la llei, Jesús es dirigeix al poble per explicar-li que el que compta davant de Déu no és la pietat externa, ritualista, legalista, sinó el cor, la interioritat. Del cor surten els pensaments dolents, però també del cor surten els actes de bondat. El cor —la consciència— és la font del que és agradable a Déu i del que no ho és. En el cor neixen les decisions fonamentals.

Moisés dona la llei de Déu al poble, mana de complir-la i que no hi afegixin ni en treguin res (lectura primera). Jaume, en plena sintonia amb l'evangeli i els profetes, recorda que la religió veritable és ajudar els més necessitats. El culte a Déu s'ha de traduir en amor als germans i guardar-se net de la malícia del món (lectura segona).

La imatge

Disputa amb els fariseus. Gravats de Jan Luyken. Phillip Medhurst Collection (Leicester). Enfront de la religiositat formalista que practicaven els fariseus, Jesús proclama la necessitat d'endreçar el cor perquè l'amor sigui la norma interna d'actuació. «Qui estima ha complert tota la Llei» (Rm 13,8). Se'ns ha donat l'Esperit per a fer de totes les nacions un sol poble, el nou poble de Déu, que té per terme la plenitud del Regne, per condició, la llibertat dels fills de Déu, i per llei, el precepte de l'amor.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

31 dilluns

—Sant Ramon Nonat, (1204-1240)
1 Tessalonicencs 4,13-18 / Salm 93 /
Lluc 4,16-30

1 dimarts

—Sant Lleïr, bisbe (s.VI)
—Sant Gil, abat
1 Tessalonicencs 5,1-6.9-11 /
Salm 26 / Lluc 4,31-37

2 dimecres

—Sant Antolí, màrtir (s.III)
—Sant Armand, màrtir (s.XVI)
Colossencs 1,1-8 / Salm 51 /
Lluc 4,38-44

3 dijous

—Sant Gregori, el Gran, papa i doctor de l'Església (540-604)
—Sant Règul, bisbe
Colossencs 1,9-14 / Salm 97 /
Lluc 5,1-11

4 divendres

—Nostra Senyora de la Consolació
—Santa Rosalia, verge (1130-1160)
Colossencs 1,15-20 / Salm 99 /
Lluc 5,33-39

5 dissabte

—St. Llorenç Justinià, bisbe (1130-1160)
—Beata Teresa de Calcuta, missionera (1910-1997)
Colossencs 1,21-23 / Salm 53 /
Lluc 6,1-5

6 diumenge XXIII de durant l'any / Cicle B

—Sant Faust, màrtir
Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jaume
2,1-5 / Marc 7,31-37

Sant Magí a Copons

Redacció

El dia 19 d'agost és Sant Magí. Magí és un sant que es fa proper i és molt seductor. Tot i ser un sant tan local, gaudeix de molta popularitat i vigència. Nascut a Tarragona en el segle III, va retirar-se a les muntanyes de la Brufaganya (Conca de Barberà) per a menar-hi, durant trenta anys, una vida dedicada a la pregària i a escampar l'evangeli. En plena persecució dels cristians, sofrí martiri, no sense abans obrar el seu miracle més generós: fer

eixir de la roca viva, amb la punta del seu bastó, tres fonts per a calmar la set dels seus propis botxins. Avui l'aigua miraculosa de la Brufaganya encara raja i és l'origen de la secular tradició maginenca de llocs com Tarragona o Cervera i, ara també, de Copons, un petit poble del bisbat de Vic, situat entre Igualada i Calaf. Ja fa segles que a Copons sant Magí té un pedró que l'honora. A punt d'esfondrar-se, l'any 2011, un matrimoni coponenc l'arranjà i en restaurà la petita imatge, desencadenant així la redescoberta d'aquest sant. Magí ha renascut a Copons amb l'arrencada de la tradició de beneir i repartir aigua miraculosa per la festa major (15 d'agost) i l'edició, enguany, dels goigs en llaor de sant Magí, venerat al pedronet de Copons. Per molts anys! «Oïu el qui en vós confia, sant Magí molt gloriós!»

Notícies Breus

Centenari a Manresa

Redacció

El dia 31 d'agost farà cent anys de la inauguració i primera missa a l'església de Sant Josep de Manresa. L'emblemàtic temple del Poble Nou s'està recuperant després de molts anys en desús. Demà dia 31, en el marc de la festa major de la ciutat, s'hi celebrarà l'eucaristia i es farà un sopar popular. Diverses iniciatives i activitats s'han programat des de la parròquia per a aquest aniversari al llarg de l'any.

Una proposta del Museu

Redacció

El primer dissabte de cada mes el Museu de Vic us ofereix una visita guiada per a descobrir la seva col·lecció d'art medieval i pujar al campanar de la catedral. L'Espai Oliba, centre d'interpretació que ens trasllada als temps del romànic, és el punt de partença d'un recorregut que inclou un tast de la col·lecció romànica del Museu i la contemplació de la ciutat de Vic des del campanar romànic més alt de Catalunya.

Trobada sacerdotal

A principis de juliol, els preveres de l'arxiprestat de Vic, Guillerics-Congost i Lluçanès es van trobar a Oristà. Visitaren l'església i el museu i van pregar junts al santuari de Lurdes de Prats de Lluçanès.

Retrobem-nos amb les preguntes bàsiques de l'ésser humà

Obertes les inscripcions a un nou curs de l'Institut de Ciències Religioses

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic és un centre docent del bisbat de Vic que proporciona una formació teològica de nivell universitari, de grau (batxillerat) i màster (licenciatura). Ofereix també cursos de formació permanent del professorat reconeguts pel Departament d'Ensenyament per a donar pas a una formació necessàriament continuada.

Les activitats de l'Institut van adreçades a persones interessades a aconseguir uns coneixements bàsics i raonats sobre el cristianisme i el fet religiós en general, en diàleg amb la cultura contemporània. També prepara per a exercir càrrecs o funcions eclesials i per a ser professor de religió catòlica.

El moment històric que vivim és un temps privilegiat per a retrobar-nos amb les preguntes bàsiques de l'ésser humà. És molt important reflexionar per a dotar de sentit la vida de la persona, descobrir-hi una orientació i una finalitat que donin respostes al nostre cor. Per això ens interessem per l'home i la dona en totes les seves dimensions —personal, social, cultural, artística, espiritual, moral—, des d'una orientació cristiana.

Enguany seguim amb el segon cicle de llicenciatura dedicat a «Evangeli, història i cultura», a fi d'aprofundir en les relacions entre la fe i la cultura.

En aquest marc oferim el que hem anomenat «Curs de cul-

tura i art cristians a la nostra terra», obert a totes aquelles persones que estiguin interessades a conèixer la riquesa cultural catalana, amb especial dedicació al territori pertanyent a la diòcesi de Vic, fonamentalment les comarques d'Osona, Bages, Ripollès i Anoia, i específicament en el context de la Catalunya medieval. Des d'una inquietud humanística i artística, entenem que la cultura i l'art religiosos signifiquen una part essencial de l'extraordinari patrimoni del nostre país, alhora que esdevenen testimonis clars de la realitat històrica, social, material, espiritual i estètica del nostre passat i de la nostra identitat.

En aquest curs, que comença pel setembre, podeu trobar-hi temàtiques pròpies de les ciències religioses: Història de la Filosofia I, Seminari de Textos Cristians, Ecumenisme, Teologia Espiritual, Mariologia, Sagraments, Introducció a l'Antic i al Nou Testament, Llibres profètics, Cartes apostòliques, Antropologia filosòfica, Sociologia de la Religió, Introducció a la Teologia, Metodologia general i teològica, Antropologia teològica i Art cristià medieval. El «Curs de cultura i art cristians a la nostra terra» tindrà més amplitud en el segon quadrimestre, de febrer a juny.

Per a més informació, podeu contactar a partir de l'1 de setembre: Edifici Seminari, Ronda Camprodon, 2, 08500 Vic; www.iscrvic.org, secretaria@iscrvic.org; tel. 93 886 15 55. **Inscripcions:** De l'1 al 14 de setembre del 2015.

La natura: aquesta obra tan colossal i meravellosa!

Jaume Campalans, prev.

Mirant atentament la natura hi veig: Neva: quin espectacle més encisador! Una font: quina companyia més agradable la seva! L'arc de sant Martí: bo i contemplant-lo, el cor gaudeix de l'harmonia dels seus colors! El sol: és com un amic amb qui es compta! La pluja: neteja l'atmosfera i ens proporciona aigua! Un ocell: quin refilar més joiós el seu i quina companyia més agradable la seva! Una flor: quin somriure de Déu!

Una formiga: quina laboriositat, quin ordre i quin esperit de servei tan ben compartit! El cel estrellat: contemplant-lo, els ulls hi descansen, el cor s'hi recrea i l'esperit s'eleva! La Via Làctia: és la nebulosa o galàxia més propera; però és tan lluny, que la seva llum tirma a arribar fins a nosaltres aproximadament 18.400 anys (cal recordar que la velocitat de la llum és de 300.000 quilòmetres per segon). Quan hom la contempla i pensa en això resta astorat, meravellat i embadalit: quina immensitat, la de l'univers!

La natura: quina formosor! Quina harmonia! Quina bellesa! Quanta gratuïtat! La natura és bonica, asserena, revifa i, per consegüent, humanitza. La natura ajuda a retrobar-nos amb nosaltres mateixos. La natura ajuda també a trobar-nos amb Déu! Mirant atentament la natura, hi veig també:

Els incendis forestals i la desforestació: és gràcies a la transpiració dels arbres i de les plantes que es regenera

l'atmosfera. Actualment es dona una gran contradicció: d'una banda, cada dia contaminem més l'atmosfera i, de l'altra, cada vegada es destrueixen més boscos i selves. Com es regenerarà i purificarà, doncs, l'aire que respirem?

La contaminació de les aigües: no s'hi val a convertir els rius en llocs prutefactes i motífers! No s'hi val a convertir les mars en cementiris de deixalles radioactives!

La contaminació de l'atmosfera: l'aire que respirem és cada dia més contaminant. Això comporta una conseqüència gravíssima i alarmant: la progressiva i accelerada disminució de la capa d'ozó que envolta la terra. Aquest gas actua com a filtre i absorbeix les radiacions ultraviolades del sol. A més, l'ozó, absorbint aquests raigs ultraviolats, allibera calor i emet raigs infraroigs. Això fa que actui com a equilibrador de la calor de l'atmosfera terrestre. La disminució, doncs, de la capa d'ozó pot arribar a posar en perill la nostra salut i fins i tot la vida sobre el planeta.

Davant de tot això, hom es pregunta: si la natura és tan bonica i generosa amb nosaltres, si la natura és tan essencial per al nostre viure, per què en prescindim o la maltractem despietadament?

COMPTE! L'ESCALFAMENT GLOBAL ÉS MOLT A PROP D'ARRIBAR AL PUNT DE NO-RETORN.

Llegeixo en la revista *Vida Nueva* aquestes dades escruixidores: «Segons les dades del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC, per les seves sigles en anglès), impulsats per les Nacions Unides, resta poc temps per aconseguir que la temperatura mitjana del planeta no pugi més de 2°C. Per a evitar els més grans desastres que aleshores es produirien, s'han de reduir abans del 2050 entre un 40% i un 70% les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle. La meitat d'aquests es genera en els països rics, on viuen uns 1.000 milions de persones. Els 3.000 milions d'habitants sobre els quals recauen més fortament els efectes del canvi climàtic són només responsables del 5% de les emissions. Intentant de posar fi als discursos ideològics que a vegades enfosqueixen el debat sobre aquest problema, l'IPCC recorda que els científics estan segurs al 95% que la utilització de combustibles fòssils i la desforestació són les causes principals de l'escalfament que pateix la terra des de la segona meitat del segle XX.»

UN CRIT D'ALERTA, CLAR I CONTUNDENT, DEL PAPA FRANCESC

El Papa ha assenyalat quina és, a parer

seu, la causa dels greus problemes mediambientals: «Al centre de tot sistema social o econòmic hi ha d'haver la persona, imatge de Déu, creada perquè sigui el dominador de l'univers. Quan la persona és desplaçada i ve el déu diner es produeix aquest capgirament de valors.» El Sant Pare ha denunciat també que l'actual ordre financer necessita «saquejar la natura» per a poder sostenir el «ritme frenètic de consum que li és inherent». «Aquest sistema ja no s'aguanta. L'hem de canviar, hem de retornar la dignitat humana al centre i que sobre aquest pilar es construeixin les estructures socials alternatives que necessitem.» El Papa ha dit i repetit també diverses vegades: «Déu perdona sempre; els homes, algunes vegades; la natura, mai.»

I aquest crit d'alerta del Sant Pare ben segur que serà encara més clar i contundent en l'encíclica que, quan escric aquestes ratlles, ell està a punt de publicar sobre aquesta qüestió.

Voldrem escoltar i fer cas d'aquest crit profètic tant els governants com els governats? Tots tenim coses per fer en aquest assumpte tan important i urgent. Si hi féssim el sord, pobra natura i, doncs, també pobres de nosaltres!

La Pel·lícula

Ghadi

Director: Amin Dora

Líban, 2013.

Intèrprets: Georges Khabbaz i Lara Rain.

Per a joves. Comèdia dramàtica.

Leba és un professor de música que porta tota la seva vida a Ms-hakkal, popular barri cristià de la ciutat costanera de Batroun, al Líban. Allí es va educar, allí es va casar amb Lara —una bella professora de literatura francesa— i allí viuen tots dos feliçment amb les seves dues filles.

Quan neix el seu primer fill home, Ghadi, que pateix síndrome de Down, l'acullen com un regal del cel. Però els veïns no opinen el mateix, ja que Ghadi es passa el dia cantant i bramant.

Quan la situació sembla insostenible, a Leba se li ocorre una solució... angelical.

Lliçons d'evangelització en els Fets dels Apòstols (i III)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Hi ha dos moments en el llibre dels Fets dels Apòstols molt il·luminadors per a l'evangelització de tots els temps. En la missió a Filips (16,11-40), on es va convertir Lídia i la seva família, trobem Pau i Siles empresonats. Ells en el nom de Jesús havien alliberat una noia posseïda d'un esperit maligne. Això fou causa de denúncia per part dels seus amos. La paraula del Senyor restava, doncs, reclosa en un calabós. I què van fer Pau i Siles? *Cap a mitjanit, Pau i Siles pregaven i cantaven himnes a Déu, i els presos se'ls escoltaven* (16,25). No tenien cap altra realitat que la fe en Jesús. No era possible res més que la confiança en Déu, expressada amb la pregària i la lloança. Aquesta és la grandesa de l'Església: ser sempre un petit ramat que confia en el seu Pastor. El papa Francesc ens convida contínuament a ser una Església pobra al servei dels més pobres. De fet, la gran riquesa de l'Església és la seva pobresa, perquè ja no confia ni en les seves riqueses materials, ni en les qualitats dels seus membres, ni en els poders del món.

També trobem en Fets com arriba Pau a Roma. Ell, després de ser detingut en un avalot contra ell al Temple de Jerusalem, és portat al tribunal romà i apel·la al Cèsar. Després d'un viatge, amb naufragi inclòs i estada a l'illa de Malta, arriba a Roma empresonat i se li permet *de viure en una casa particular, amb el soldat que el custodiava* (28,16). La

paraula de Déu altra vegada encadenada amb les cadenes dels poders humans, però sempre lliure, capaç d'anunciar àdhuc als seus enemics la bona nova de l'Amor de Déu manifestat en Crist Jesús. Així ens ho diu sant Lluç: *Els anunciava el Regne de Déu i els instruïa sobre el Senyor Jesucrist, amb tota valentia i sense cap impediment* (28,30).

La grandesa de l'Església: ser sempre un petit ramat que confia en el seu Pastor

Posar-se en camí en la missió evangelitzadora significa tenir la certesa, no sols que el Senyor farà fructificar aquesta missió, sinó també la certesa que sempre l'autèntica evangelització té com a reacció en molts, a més del refús que porta a la incomprensió del que es fa, la persecució més o menys subtil. Les burles i els menyspreus formen part també de la missió d'anunci de l'evangeli. Així ho va anunciar Crist als seus deixebles i així s'ha fet realitat en els inicis de l'Església i en la missió eclesial de tots els temps. Però l'autèntic evangelitzador intenta de viure aquestes paraules de sant Ignasi d'Antioquia, quan era portat a la mort per confessar Crist: «La gesta que ha de realitzar el cristianisme, quan és odiat pel món, no és palesar eloqüència en les seves paraules, ans grandesa d'esperit» (*Ad Romanos 3,3*).

